

לקוראנו היקרים

גם השנה, כמו בשנים עברו, קיימה הספרייה שתי תחרויות כתיבה: לתלמידי ביה"ס היסודיים מכיתות ג' עד ו', ולכלל התושבים מגיל 16 ומעלה.

היצירות הזוכות בתחרות הכתיבה תשע"ח:

הזוכים בתחרות היישובית "במבט אישי" לרגל 70 שנה למדינה (גילאי 16 ומעלה)

הינם:

דניאל כהן – "מעפיל"

יואב לוי – "סתם אבן"

עדית גפני – "אימי עולה לארץ ישראל"

יותם גפני – "סבתי רחל והזאב"

הזוכים בתחרות הכתיבה הארצית לתלמידי בתי הספר היסודיים הינם:

ליאור שנהב מבית ספר "החורש" – שם היצירה: "הילד השונה"

שקד דנוס מבית ספר "החיטה" – שם היצירה: "החתול והכלב"

הזוכים בתחרות הכתיבה היישובית לתלמידי בתי הספר היסודיים הינם:

טל וסרמן מבית ספר "החורש" – שם היצירה: "לא רוצה לעבור שוב"

יעל שוורצמן מבית ספר "החיטה" – שם היצירה: "התחלה חדשה"

סיוון חג'ג' מבית ספר "יעב"ץ" – שם היצירה: "הזעקה"

אלמה גל מבית ספר "ניל"י" – שם היצירה: "מכתב ממני, אלמה גל בת 9 לאלמה

הגדולה בת 20"

תודה לכל המשתתפים וברכות לזוכים !

הסיפורים שזכו בתחרות הישובית למובגרים

מעפיל - דניאל כהן

ילד בן תשע על ספון מיוסר,
לא מבין מה אתמול, עוד פחות מה מחר,
נע בקצב גלים בלב הים השחר,
לא עורג אל החוף או הנוף מאחור,
וכך הוא חונה בכל הימים –
גם אם לתשע נוספו כבר יותר משבעים.

ילד בן תשע בין גדרות קפריסין,
מהדס בין זרים, מקבל את הדין,
לא מצפה לגאולה לא מאמין בשלום,
נע עם הזרם כמו שלכת ברוח,
גם היום כך ממש הם פני הדברים,
אף אם לתשע נוספו יותר משבעים

ילד בן תשע במחנה אהלים,
על קרקע חרושה בוץ יובלים,
הרוח מכה, הקר קצת צורב,
לפעמים מדכדך לפעמים סתם רעב,
ולא פסו קר ורעב ברבות הימים,
גם אם לתשע נוספו יותר משבעים.

ילד בן תשע בבית ספר רגיל,
כולם תלמידים – רק הוא מעפיל,
מבוזש, מתלבט, מחפש את הדרך,
להיות כמו כולם, להיות בעל ערך,
ועד היום מחפש הוא באותם משעולים,
אף כי לתשע נוספו יותר משבעים.

סתם אבן - יואב לוי

על המסך, חבורה של אנשים יושבים לשולחן, אבל אין צלחות וגם לא לחם. אחד מהם, שנראה חשוב יותר מהאחרים, מדבר ברצינות רבה.

"ממשלת ישראל מתכנסת היום לישיבה חגיגית במצודת דוד, במסגרת חגיגות השבעים למדינה, לחלוק כבוד אחרון לפרופסור אמציה תלמי - גדול מגלי צפונות ארצנו."

האחרים מהנהנים, אבל הם נראים לו רעבים. אולי כי הוא עצמו רעב.

"אימא, מתי אוכלים?"

"עוד מעט אמציה, ייקחו אותך לשולחן"

ממשיך לצפות:

"פרופסור תלמי חקר ופרסם גילויים על עשרות אתרים בארצנו, אך ללא ספק הגילוי החשוב ביותר שלו הוא מגן-הדוד שמצא ממש כאן לפני כמה שנים, עשוי מאבן צור שחורה, וחרותות עליה המילים המכוננות: 'יהודה בנויה לתלפיות', דבר שמוכיח את הקשר שלנו לארצנו!"

תמונה גדולה של החפץ המוכר עם השפיצים, ובאמצע בולטות המילים האמורות.

זה לא בסדר.

"אימא, מי האנשים האלה?"

"כבר אמרתי לך, אמציה, קוראים להם 'שרים'. הם יושבים וחושבים מה יקרה כאן אתנו."

"אבל הם לא פה."

"נכון, וזה גם צולם לפני הרבה שנים, לכבוד סבא אמציה."

"מוחמד!"

"כן, דוקטור?" מוחמד מרים את ראשו, מנסה לגרום לסוניה ללגום עוד מהמרק.

גרגורי מחזיר את הסטטוסקופ לכיס החלוק הלבן הבהוק שלו. "סיימתי עם אמציה" הוא אומר, "אתה יכול לגלגל אותו לשולחן. הוא נראה לי רעב."

מוחמד מרים את גופו הישיש של אמציה מהמיטה לכיסא הגלגלים. מבטו של אמציה עדיין מרותק למסך הטלוויזיה. איזו כתבה על פוליטיקה. מוחמד הפסיק להתעניין בזה לפני שנים.

"הוא לא מוכן לפתוח את היד שלו. מה יש לו שם?"

מוחמד מחלץ בעדינות את מגן-הדוד המסותת ומפנה אותו לרופא. המילים מטושטשות, אבל ניתן עוד לקרוא: "יהודה איש קריות."

"זה? סתם אבן."

אמי עולה לארץ – עדית גפני

ברכת לקובל

א: אני רואה שאתה קורא עברית, מאין אתה?

יעקב: אני מירושלים, אגב, שמי יעקב ומאין אתה?

א: נעים מאד. (לוחץ יד) גם אני מירושלים. מה אתה עושה בפולין?

יעקב: אני נוסע לקובל.

א: גם אני נוסע לקובל, איזה עולם קטן!

יעקב: מה מחפש בחור צעיר מארץ ישראל בקובל?

א: אני נוסע לאוליצה מגיסטרצקה, למשפחת בר.

יעקב: גם אני נוסע בדיוק לאותו רחוב ולאותה משפחה. גם אתה למשפחת ריב נחמיה בר?

א: כן, איזו מקריות!! אתה קרוב משפחה?! לפי החזות שלך כנראה שלא.

יעקב: אתה צודק, אני נוסע לשרה בר, הבת של נחמיה וצירל כדי להתחתן אתה וכך להביאה לארץ ישראל.

א: שרה בר?

הרי אליה בדיוק גם אני נוסע ובדיוק לאותה מטרה.

וסוף הסיפור הגיעו שני הבחורים לבית משפחת בר וסבא נחמיה דאג גם לבחור השני. הוא העלה את דודה חנה בלומה ארצה. בדצמבר 1936 עלתה אמא באוניה לארץ, אלא שכאן לא תם המעשה. כשדרכה כף רגלה על אדמת המולדת ועברה יחד עם יעקב, הבחור הירושלמי, את ביקורת הדרכונים של הבריטים, התכוונה אמי להיפרד לשלום מהבחור, אבל הוא... לעומת זאת, התאהב באמי והיה מוכן להמשיך במסע המשותף, כלומר להפוך את הנישואין הפיקטיביים לנישואין של ממש. רק לאחר שנה שלמה הסכים יעקב להתיר את חוזה הנישואין.

סבתי רחל והזאב - יותם גפני

כל יום הולדת מזכרת אני בסבתי הצפתית רחל, ובזאב.

נסעתי לצפת. ירדתי בסימטה המרוצפת באבנים, סימטה בה שוטט הזאב. מרחוק ראיתי את בית סבתי וסבי. רגליי הובילוני לשם. לבית בו נולד אבי.

עלו באפי ריחות הלחם מן המאפיה ששכנה מתחת לבית סבתי. ריח הלחם והחלות ועלילות הזאב מלווים אותי עד היום בערגה רבה. הריחות המשכרים עולים ואני רואה את סבתי הצנומה ונשות

הרובע היהודי כשבידיהן החלות עם החותמת של כל אחת. הריח הנפלא איתי גם כשאני ת"ק פרסה מצפת ובליבי מתנגן הניגון "וביום וביום וביום השבת"...

אשה מיוחדת במינה הייתה סבתי. בחגים, הגענו מכל קצות הארץ. מרצפות האבן הגדולות, המחוספסות, רטובות היו מן השטיפה. סבתי מקרצפת הייתה את המרצפות שביניהן היו חריצים עבים. לא הבנתי איך היא מצליחה לתת ברק כה רב לרצפה, אולי בזכות האהבה.

בילדותי, פוסעים היינו בסימטאות הרובע עד לכוך, שבו גרה יוכבד, אחות סבי, ובידינו מטעמיה של סבתי. יוכבד הייתה יושבת אל מול הר מירון, וממתינה לבואו של המשיח, בידה כוס תה עבירו.

מאז שהשיאוה, בת 16, רצה סבתי לשוק המרוחק, קונה ירקות בפרוטות, מדלגת על אבני המרצפת עמוסה בסלים, ובפתח ביתה, מוכרת את הירקות לשכניה. זוכרת אני את התאנים והסברס הטריים והעסיסיים שכל כך אהבנו.

בוקר אחד, כשזר איים עליה בפתח-ביתה בנבוט גדול, השמיעה צעקה אדירה והניסה אותו.

בשנה בה נולדתי, כתב "הזאב", מפקד גדוד הפלמ"ח, מברק: "אבל... אך חזק ואיתן מגיש לחטיבה, במלאת לה שבע שנים, כשי, את העיר צפת." סבתי ושכנותיה סייעו לחברי ה"הגנה" ול"זאב" בהגנתם על הרובע, בעוז רוחן ובמטעמיהן: מעמול, רוגאלעך, לייקה, קיגל, קניידעלך, קישקע, לטקעס ולוקשען...

הזוכים בתחרות הארצית לילדי בתי הספר היסודיים

הילד השונה – ליאור שנהב, ד'3, ביה"ס "החורש"

היו היה פעם ילד ושמו אסף, הוא היה שונה משאר הילדים, כי גופו היה שונה.

מה שקרה לגופו הוא, שעמוד השדרה שלו התעקם בלידה.

בגן תמיד היו צוחקים עליו ועל המראה שלו. הוא היה בן 4.

ואסף לא הרגיש בנוח, שצוחקים עליו בגן.

כל יום חווה את אותה הרגשה בגן בגלל זה לא רצה ללכת לבית הספר.

כי כמו שאמרתי הוא פשוט פחד.

כעבור 3 שנים ההורים החליטו שהוא ילך לבית ספר בפעם הראשונה.

כעבור יום אסף התלבש והלך לבית הספר הוא נכנס לכיתה ב', כי את כיתה א' למד בביתו.

שם פגש הרבה ילדים. הילדים הסתכלו עליו בצורה מוזרה, אסף הלך לכיתתו וכולם הסתכלו עליו.

אסף היה מהחכמים בשכבה שלו, ובכיתה הוא היה הכי טוב בחשבון.
אסף תמיד הצביע בשיעורי חשבון כי ידע את החומר טוב.
בהפסקה הגדולה כולם הסתכלו עליו ועל הגב העקום שלו הוא היה עצוב שאין לו חברים.
יום אחד בקפיטריה שבבית הספר, פנה אל אסף ילד בשם עומר, הוא דיבר עם אסף,
ולאט הם הפכו להיות חברים טובים. כל הכיתה ראתה כמה אסף ועומר נהנים וקינאו. אז הכיתה
חשבה למה לא להיות חברים של אסף, בסוף החליטו שהם רוצים להיות חברים שלו ואסף
הפך להיות מהמקובלים בכיתה שלו.

החתול והכלב – שקד דנוס, ביה"ס "החיטה"

לפני שנים רבות, הכרתי אדם ולו חתול אחד וכלב נחמד.
הוא גר לו לבדו בבית קטן שנמצא בערבה,
בית שהתמלא בחום ואהבה.
כך גר לו האדם, עם חתול חנפן וכלב נאמן.
יום אחד כאשר חזר האדם מהעבודה, קפץ עליו חתולו בחיבה.
האדם ליטף אותו באהבה.
לפתע חשכו עיניו של האדם, השעון שכה אהב נמצא, שבור לרסיסים על הרצפה.
"איך זה קרה?" שאל האדם בפליאה.
ובלי לחשוב פעמיים האשים מיד את כלבו
"אתה! אתה, שברת לי את השעון. היום בחוץ תלך לישון".
הוציא האדם את כלבו מחוץ לביתו, מבלי לשמוע את תחינתו.
ישב הכלב על סף ביתו וחשב לעצמו: "אני לא אשם, אני נאמן לאדם,
שומר על ביתו עד שהוא נרדם והלוא החתול הוא ששבר את שעונו"
כל הלילה הכלב ילל וילל והאדם נשאר בכעסו.
בחוץ, היה קר מאוד.
שלג החל לרדת והקור היה בלתי נסבל, אך הכלב הנאמן,
נצמד לדלת ביתו של האדם, שורט ומייבב.
לאט לאט, נעשו יללות הכלב איטיות ושקטות יותר ויותר..
בבוקר קם האדם לעבודתו, מאושר מבוקר חדש, שמח שסוף סוף יראה את כלבו,
"הענשתי אותו די והותר, אולי העונש היה מיותר"
הוא לקח בידו את החתול, ליטף אותו
וכשלתע ראה על פרוותו רסיס שנדבק מהשעון שנשבר.

"היי חתול שובב שכמותך, אתה שברת את השעון היקר,
האשמתי לשווא את כלבי הנהדר".
החתול התרפק והתפנק, עד כי האדם לא יכול היה להענישו.
האדם והחתול יצאו לחפש את הכלב,
הם, מצאו אותו שוכב צמוד לדלת הבית ללא רוח חיים...

הזוכים בתחרות הישובית לילדי בתי הספר היסודיים

לא רוצה לעבור שוב! – טל וסרמן, ד' 3, ביה"ס "החורש"

אני לא רוצה לעבור שוב !!!

יום אחד בדרך הביתה מביה"ס אמרה לי אמא: " אנחנו עוברים לכרכור" ומאז... הכל התחיל להסתבך.

אתם צריכים לדעת שעד אז גרתי בזכרון יעקב ומאוד אהבתי לגור שם.

היו לי שם חברות והכרתי שם את כל הגנים ובמיוחד אהבתי את הנוף לים כשיורדים מההר.

בערב לפני השינה הורי הבטיחו שיהיה לנו בית חדש ויפה עם חצר ענקית ושאיכר חברות חדשות בביה"ס החדש.

אז עברנו.

בהתחלה זה לא היה קל כי לא הכרתי שם כלום, אבל היה לי כיף בבית החדש כי הוא היה גדול ויפה ועם חצר ענקית וגם הכרתי ילדה נחמדה שגרה לידנו כך שהכל היה נפלא.

עד שבאחד הלילות הרחנו שריפה. הריח היה חזק, כאלו שמשהו נשרף לידנו. הורי חקרו והבינו שהריח מגיע מהשטחים שם שורפים בלילות גזעי עץ בשביל פחמים למכירה.

הם והתלבטו בסוף החליטו שבשביל לשמור על בריאותנו אנחנו צריכים לחזור לזכרון יעקב.

אז חזרנו.

מאז שחזרנו טוב לי, יש לי חברות והנוף עדיין יפה, אני אוהבת את הבית שלנו ויש פה אויר טוב, שמגיע מהים, אבל... זה לא לתמיד.

עכשיו כולם מדברים על 'אסדות הגז' שרוצים להקים פה בים מול ההר ויש גם הפגנות כי כולם פוחדים, שהאויר יזוהם ואני ... אני ממש לא רוצה לעבור שוב לאף מקום אחר.

התחלה חדשה – יעל שוורצמן, ה' 3, ביה"ס "החיטה"

אני ענבר, צבע העור שלי כהה. תרצו לדעת מה עבר עלי? הכול התחיל כשעברנו דירה והתקבלתי לבית הספר. התביישתי, אבל החלטתי שאני מתחילה דף חדש. עשיתי מאמץ והתחלתי את השנה. התחילו להתרחק ממני, שפטו אותי לפי הצבע שלי. עשו עלי חרמים, לא הזמינו אותי למסיבות, דיברו עלי מאחורי הגב, קיללו אותי ברשתות חברתיות ובכלל. לפעמים הרגשתי צורך לקחת אוטובוס שנוסע רחוק משם. נסעתי לדודה שלי. באוטובוס ניגש אלי איש אחד שהוא גם אתיופי שנסע לבקר את אחיו. הוא הסביר לי שגם הוא עבר תקופה קשה בחיים בגלל צבעו. כשהוא היה בצבא הקשו עליו יותר מכל השאר, העבידו אותו והתייחסו אליו נורא. הוא שאל אותי אם ארצה שהוא ירצה בפני הכיתה שלי בנושא זה והסכמתי. כשירדתי מהתחנה והלכתי לדודה שלי התקשרתי להורי שלא ידאגו ונסעתי בחזרה הביתה. כשחזרתי קיבלו את פני בחיבה ולמחרת הלכתי לבית הספר וביקשתי מהמורה שלי להרצות בפני הכיתה. היא שמחה מאוד. ביקשתי ממנה לחכות בשער לאדם זה שיעזור לי להרצות. היא הסכימה. חיכיתי עד 9:00 והוא לא הגיע. הבנתי שהוא רצה שאני ארצה בפני הכיתה. מיד לקחתי דף והתחלתי לכתוב את הסיפור שאני הולכת להעביר. ההרצאה עברה בשקט. אני חושבת שהילדים הבינו את הכוונה בגלל שבסוף השיעור הם באו אלי ובקשו סליחה. אני מקווה שאתם למדתם מהסיפור.

הזעקה – סיון חג'ג', ו' בנות, ביה"ס "יעבץ"

ליבו זועק, אך לא שומעים אותו.
הוא מנסה להוציא את זה החוצה,
אך אינו מצליח.
יש משהו שם, מין מחסום כזה, שעוצר את הצעקה.
עוצר את הדמעות, שזולגות מדי פעם בלילות.
בשקט, בחשיכה, כדי שאיש לא יראה ואיש לא ישמע.
אולי יום אחד,
יוכל מישהו להבין את האיש המיוחד.

מכתב ממני, אלמה גל בת 9, לאלמה הגדולה בגיל 20 – אלמה גל, ד' 1, ביה"ס "נילי"

אלמה שלום,

בימים אלה את בטח משתחררת מהצבא,

הנה כמה דברים שחשוב לי שתקראי:

קודם כל יכול להיות ששכחת להשתולל ולעשות כייף....

אני חוששת כי אני רואה הרבה מבוגרים ששכחו ליהנות והם רציניים מדי.

אני שומעת על המון אנשים שנהיו חולים מדאגות וחשוב לי שתישארי בריאה.

לדוגמא אתמול, היינו בקניון, אבא, האחים שלי ואני.

פתאום התנגן ברקע שיר מקפיץ, אבא שלי קם, משך אותי ביד והתחלנו לרקוד באמצע הקניון,

כולם הסתכלו עלינו כאילו נחתנו מכוכב אחר...

שאלתי את עצמי למה כל כך קשה לכל המבוגרים פשוט ליהנות והבנתי שהם פוחדים להיות שונים ושיגידו עליהם שהם מוזרים.

תזכרי, עדיף להיות מוזר בעיני אחרים, מאשר להיות רציני ובלי ליהנות באמת מהחיים.

אני חושבת שגם המבוגרים רוצים להשתולל וליהנות, אבל הם כנראה פוחדים מידי.

ועוד משהו חשוב,

כשאני כותבת על אבא, זה מזכיר לי כמה חשוב לשמור עליו.

את זוכרת שהוא שמר וטיפל בסבא כשהיה לו סרטן ולכן חשוב כל כך חשוב שתשמרי עליו ותטפלי בו הכי טוב שיש.

לא רק, חס וחלילה, אם הוא חולה, אלא כל הזמן להיות אתו ולתת לו מלא אהבה.

אז שיהיה לך בהצלחה, אני בוטחת בך ויודעת שאת חברותית, אחראית ויש לך לב טוב ואוהב.

אלמה גל